

Зміст

Вступ	7
Розділ 1 Витоки	16
Розділ 2 Поза школою	27
Розділ 3 Звільнена й найнята	35
Розділ 4 Анна Вінтур, фешн-асистентка.	43
Розділ 5 Новий початок у Нью-Йорку	55
Розділ 6 Viva La Vida	65
Розділ 7 Майстерний хід	77
Розділ 8 У тренді	83
Розділ 9 Другий номер	107
Розділ 10 Повість двох Vogue.	123
Розділ 11 Дім & Вбрання	138
Розділ 12 Анна Вінтур, головна редакторка	145
Розділ 13 Продуманий ризик	151
Розділ 14 “В” проти “Поза”.	164
Розділ 15 Перша асистентка, друга асистентка	176
Розділ 16 Новий проект, старий друг.	194
Розділ 17 Прислухайся до грошей.	202
Розділ 18 Розлучення	227
Розділ 19 Крапка.com	241
Розділ 20 Новий союз	251
Розділ 21 Взаємна вигода	264
Розділ 22 Великий Vogue	274
Розділ 23 Крах	287
Розділ 24 Політика і біль	301
Розділ 25 Анна Вінтур, артдиректорка	313
Розділ 26 Зміни	330
Розділ 27 Met Gala	357
Епілог Пандемія	368
<i>Зауваги Авторки</i>	378
<i>Подяки</i>	383
<i>Примітки</i>	385
<i>Показчик</i>	495

Вступ

Звичайно ж, вона була у темних окулярах.

Анна Вінтур прийшла на збори персоналу *Vogue* і оглянула групу, яка того ранку, приблизно о десятій тридцять, зібралася довкола столу. Дехто з них працював до пізньої ночі, вигадуючи історії, які мали б пояснити безпрецедентне. Інші просто не спали від сліз, страху, шоку. Анна мала надзвичайний вплив на дуже багато речей, але не на результат цих виборів.

То було 9 листопада 2016 року. Незважаючи на поразку Гіларі Клінтон після масштабної підтримки *Vogue*, включаючи ендорсмент¹ (перший для журналу за всю його історію у 124 роки), Анна розпочала свій день як завжди. Вона прокинулася до 5:00, позаймалася спортом о 5:30 чи 6:00 (залежно від того, чи вона грала одну з двох щотижневих партій тенісу, чи займалася зі своїм тренером), тридцять хвилин зайняли професійні зачіска і макіяж, а потім шофер відвіз її до офісу в 1 Всесвітній торговий центр,² де на неї вже чекали троє помічників і її звичний сніданок — лате із незнежирним молоком і чорничний мафін зі Starbucks, який найчастіше так і лишався нез'їденим.

Коли Анна прибула того ранку, у високих чоботях зі зміїної шкіри і в червоній сукні з принтом, вона наказала своїй першій асистентці оголосити загальні збори персоналу. Вимоги до асистентів надходили постійно — вдень і вночі, в робочі дні й у вихідні, завжди доставлені у вигляді імейлів без теми. Її розклад був розпланований педантично, але це були збори “останньої миті”, і вона попросила своїх асистентів бути присутніми, що було незвично. Ніхто не знав мети зборів, але всі знали: не прийти раніше означало запізнитися.

---

¹ Політичний ендорсмент — публічне визнання однією особою чи групою осіб того, що вони підтримують певного кандидата на політичну посаду.

² Вежа свободи — центральна будівля в новому комплексі Всесвітнього торгового центру, хмарочос на Мангеттені (Нью-Йорк, США).

Філіп Пікарді, директор редакції вебсайту *Teen Vogue*, спершу дозволив своїй команді працювати з дому. Вперше за історію журналу, висвітлюючи вибори, вони всі працювали допізна, намагаючись пояснити перемогу Дональда Трампа мільйонам дівчат-підлітків, які очікували підтвердження того, що вони могли стати ким завгодно, так само як і Анна.

О сьомій тридцять того ранку, лише за три години після того, як Пікарді врешті вирішив, що пора завершувати робочу ніч, з ним зв'язався його асистент щодо загальної зустрічі з Анною. Він зателефонував своєму виснаженому фізично і емоційно персоналу і наказав їм їхати в офіс.

Крісла довкола білого столу в залі засідань заповнилися, персонал зайняв увесь вільний простір за ними, очікуючи Анну. Пролоск, пов'язаний із працівниками *Vogue*, ходять легенди, але того ранку всі, окрім Анни, виглядали більше чи менше “жахливо”, як пригадував Пікарді.

Однією із найсильніших сторін Анни як бізнесвумен і лідерки є те, що вона не дозволяє собі сповільнитися чи стати в себе на шляху, — ні народженню дитини, ні емоціям, ні корпоративним нісенітницям, і навіть втратам. І цього разу вона відчула, що її команда потребувала такого стержня, який має вона.

“Сьогодні вийшла стаття, яка звинувачує мене в тому, що я зайшла надто далеко в підтримці Гіларі Клінтон, першої жінки, яка взагалі колись стала кандидатом від Демократів на пост президента”, — сказала вона, стоячи посеред кімнати. Йшлося про вранішню публікацію в газеті щодо індустрії моди, *Women's Wear Daily* (часто називають *WWD*), під заголовком “Невже Анна Вінтур і *Vogue* зайшли надто далеко, відстоюючи Гіларі Клінтон?”

“Після гіркого результату виборів, над *Vogue*, жіночими журналами та індустрією моди нависло чимало запитань”, — продовжувалося в статті. “Можна назвати кілька: Чи втратив *Vogue* довіру серед своїх читачів? Чи варто жіночим журналам висвітлювати історії для каналів новин? Чи зайшла Анна надто далеко в своїй ролі редакторки?”

Всі вірили, що Анна задивлялася на посаду посла, що покляло б кінець її правлінню у *Vogue*. Хоча Клінтон вважала, що Анна

могла б стати гарним послом і номінувати її було можливо, вона не розпочала формального процесу оформлення, як відзначив радник. І кампанія, і бос Анни не розуміли, чи її це дійсно цікавило. Її тодішній бойфренд, Шелбі Браян, сказав: “Якби їй запропонували посольство в Об’єднаному Королівстві, думаю, їй би довелося серйозно це обмірковувати”.

Оглядаючи свій персонал у залі засідань, Анна продовжувала: “Я просто хочу сказати усім, хто зібрався тут сьогодні, хто працює на мене, що якщо підтримка прав ЛГБТ-спільноти, якщо підтримка прав жінок, якщо підтримка жінки в боротьбі за пост президента, якщо підтримка емігрантів, якщо підтримка людей по всій країні в боротьбі за рівність, означає заходити надто далеко, тоді я сподіваюся, що кожен з вас заходить надто далеко кожного божого дня”.

Доки вона говорила, їй перехопило голос. Таке траплялося вкрай рідко, тому колишня співробітниця, Стефані Вінстон Волкофф, назвала це “тріском”. Команда *Vogue* знала, що поразка Клінтон завдала їй болю, але вони аж ніяк не очікували підтвердження від самої Анни — жінки, яка майже ніколи не проявляла емоцій на роботі і взагалі, настільки противилася цьому, що, за звичкою, ховала за темними окулярами, як за щитом, будь-який натяк на сентиментальність. Вона якось описала окуляри в інтерв’ю на CNN як “неймовірно корисні” у тих випадках, коли їй хотілося приховати, що вона насправді думає чи відчуває. Але в ту мить щит зісковзнув і вона зробила те, чого не зробила у ніч до виборів.

Вона плакала.

Методом Анни зазвичай був рух вперед, замість того, щоб замислюватися, що могло б статися, і в цій схемі нічого не змінилося. “Але він президент”, — сказала Анна. “Ми маємо розібратися, яким чином нам далі рухатися вперед”.

Вона зробила заяву. Вона пішла. Персонал аплодував, а тоді відправив повідомлення всім, кого не було з певної причини (фотосесія, відрядження, буденні робочі завдання), хто був поза офісом: “О Боже... Анна щойно плакала перед усіма”.

* * *

Перед інавгурацією Трампа і тоді, як її персонал все ще намагався зрозуміти, як вони почувалися через цю перемогу, Анна неохоче вийшла на зв'язок. Трампа радо вітали як гостя на її численних заходах у минулому, і, схоже, що його зацікавлення її впливом було не меншим, ніж її зацікавлення його чековою книжкою. За посередництва його доньки, Іванки, з якою вона була давно знайома, Анна організувала з ним зустріч у Трамп-тавер³. Дональд сказав Меланії, що Анна приїде з ним побачитися. За словами тодішньої подруги Меланії, Стефані Вінстон Волкофф, вона сама від Анни про візит нічого не чула, тож так образилася, що навіть не привіталася, коли Анна прибула. Меланія не розуміла, що її запрошували на заходи Анни не тому, що вона була подругою, а просто тому, що в лютому 2005 року вона з'явилася на обкладинці *Vogue*.

Анна домовилася привезти Дональда в 1 Всесвітній торговий центр на зустріч з іншими головними редакторами *Condé Nast*⁴. Як добре знало її оточення, навіть якщо мотиви Анни не завжди були зрозумілими одразу, завжди був якийсь задум. *Кому б не хотілося на аудієнцію з обраним президентом?* Такою була її аргументація на думку людей на зустрічі з Трампом. Її команда двічі — один раз до інавгурації Трампа, і один після, — намагалася сфотографувати Меланію для *Vogue*. Але частково тому, що вони не могли пообіцяти обкладинки, Меланія так і не погодилася. “Мені до дури *Vogue*, і взагалі будь-який інший журнал”, — сказала вона.

Але, вважала Вінстон Волкофф, *Vogue* їй був не до дури. Вона знову хотіла обкладинку.

Анна Вінтур була головною редакторкою *Vogue* з 1988 року і однією із найвпливовіших фігур в медіа. “Я не знаю, що саме в Анні такого, — сказала Лорі Шектер, одна з перших асистенток, — але якби це можна було розлити у пляшки, то вона заробила б мільйони мільярдів, бо це наче якась магічна штуkenція”. Однак бага-

³ Трамп-тавер — 58-поверховий хмарочос в Нью-Йорку на перехресті П'ятої авеню та 56-ї вулиці, спроектований Дональдом Трампом.

⁴ *Condé Nast* — журнальне видавництво, яке є підрозділом медіакомпанії Advance Publications.